Al vele jaren speelde ik met het idee om naar een tropische bestemming af te reizen om te vliegvissen. Het kijken naar vliegvisfoto's van het kristalheldere water, de azuurblauwe zee en de parelwitte stranden wekte bij mij een zalig gevoel op. Voeg daarbij de verhalen over vissen die met gemak honderd meter backing van je reel zouden sleuren, en in gedachten zag ik mezelf al over de ondiepe zandplaten, de zogenaamde flats, lopen. Heerlijk tot aan mijn knieën in het warme water en de vliegenhengel, voorzien van een bonefish- of tarponvlieg, in de aanslag.

NO WORRIES MY FRIEND!

TEKST & FOTOGRAFIE **HANS BOCK**

CARIBEN D.I.Y.

Toch waren er ook verhalen van collega-vliegvissers, die ervoor zorgden dat het er jarenlang niet van kwam. Zo zou je op de meeste plaatsen alleen vanuit dure lodges de flats kunnen bereiken. Lokale bewoners zouden worden betaald om geen bootjes aan toeristen te verhuren, waardoor je onmogelijk zelf naar bepaalde stekken zou kunnen varen. Over lekker kamperen met een eigen tentje hoorde ik niemand. En wat is er mis met een bellyboot om jezelf te verplaatsen?

Een topic op de welbekende *Prikpagina* bracht uiteindelijk beweging in de zaak. André de Wit, een vliegvisser met zeer veel ervaring op het gebied van tropische visserij, plaatste een oproep waarin hij een of twee vliegvissers zocht om samen met hem een paar weken naar de Bahama's te gaan. Het accent zou liggen op Do-It-Yourself!

Na een e-mail waarin ik aangaf interesse te hebben, reisde ik af naar Utrecht om met André mijn uitgebreide vragenlijst door te nemen. André's aanpak sprak mij direct aan. Met behulp van *Google Maps* en *Google Earth* zoekt hij naar piepkleine, onbewoonde eilandjes die min of meer in de buurt van iets grotere, bewoonde eilanden liggen. Op de Bahama's is dat geen probleem. Volgens *Wikipedia* bestaan de Bahama's uit een archipel van 700 eilanden en 2000 cays. Deze cays worden ook wel *keys* genoemd. Het zijn drooggevallen zand- of koraalplaten. Volgens dezelfde bron zijn er van alle eilanden slechts 30 tot 40 bewoond!

AVONTUUR

André stelde voor om met de tent op deze onbewoonde eilandjes te kamperen. We zouden deze eilandjes kunnen bereiken door lokale bootbezitters te vragen om ons er af te zetten en later weer op te pikken. Ook vermoedde André dat er watertaxi's zouden zijn, die tussen de bewoonde eilanden op en neer varen. Zo'n watertaxi zou ons misschien ergens op een onbewoond eiland kunnen droppen. Tenslotte zouden we in ieder geval ook onze bellyboot gebruiken om ons te verplaatsen. Toen ik na de eerste kennismaking met André terug naar huis reed, realiseerde ik me dat veel van mijn vragen beantwoord waren en dat ik er minstens net zoveel nieuwe voor in de plaats had gekregen. Wat doen we als iemand ons op een eiland afzet, maar niet meer ophaalt? Voor hoeveel dagen kun je proviand meenemen? Hoe zit het met haaien, als we ons met de bellyboot verplaatsen? Ook na een tweede afspraak met André bleven er voor mij nog vele vragen onbeantwoord. Ik realiseerde me echter dat dit juist de basis van een avontuur is. Wanneer je alles vooraf precies kunt plannen, is er geen improvisatieruimte meer en verdwijnt het avontuur.

Om op deze manier een vliegvistrip te ondernemen, moet je in ieder geval over voldoende tijd beschikken. Met name het ter plaatse organiseren van vervoer kan behoorlijk wat tijd kosten. Ik besloot om ruim drie weken voor de trip uit te trekken. André had minder vrije dagen tot zijn beschikking en zou mij de eerste anderhalve week vergezellen.

REIZEN

Het is onmogelijk om vanuit Nederland rechtstreeks naar de Bahama's en alle omliggende eilanden te vliegen. Meestal wordt er via de Verenigde Staten gevlogen. Een ticket naar bijvoorbeeld Florida of Miami is dus noodzakelijk. Vanaf daar kun je naar een eiland vliegen dat over een vliegveld beschikt. Ook kun je met de boot. Vanaf Florida varen meer dan twintig rederijen naar verschillende eilandjes van de Bahama's.

HANDJEKLAP

Na aankomst besluiten we om ter plaatse meteen voor een dag een auto te huren en daarmee de omgeving te verkennen. Met behulp van Google Earth hadden we een aantal haventjes gezien die we nu in het echt van nabij willen bekijken. Onderweg wordt meteen een eerste voorraadje bij de supermarkt ingeslagen. In een van de haventjes is flink wat activiteit en er liggen behoorlijk wat goed onderhouden kleine bootjes. André vraagt aan iemand die zijn visbootje aan het opknappen is, of hij ons naar een klein eilandje voor de kust kan brengen. De man wil ons er voor 100 dollar naartoe varen. Na flink wat onderhandelen weet André het zover te krijgen dat we voor 50 dollar heen en terug gebracht zouden worden. Met het autoverhuurbedrijf wordt telefonisch afgesproken dat we de auto bij de haven kunnen achterlaten. Met de sleutel onder de mat aan de bestuurderskant. Voor ik het goed en wel in de gaten heb, ben ik onderweg naar onze eerste visstek!

HET WERKT!

Omdat het eiland van onze keuze omringd is door ondiep water, kunnen we niet aan wal afgezet worden. Op ongeveer 150 meter voor het eiland wordt een anker uitgegooid en stap ik uit. André blijft in de boot bij onze spullen, terwijl ik alle bagage naar het eiland sjouw. Als ik de laatste spullen kom halen, wil de man zijn 50 dollar ontvangen. André vertelt hem, dat hij die zal krijgen als hij ons weer op komt halen. De man staat erop dat hij betaald krijgt. André houdt echter voet bij stuk en merkt in het Nederlands op, dat we hem waarschijnlijk nooit meer zullen zien, als hij nu het volle pond zou betalen. Uiteindelijk gaat de man akkoord met een betaling van 25 dollar voor de heenreis. We hebben zijn mobiele nummer en zullen hem bellen als hij ons weer op kan komen halen.

Binnen een uur zijn onze tenten op het onbewoonde eiland opgezet, hebben we kennis gemaakt met de aanwezige, hongerige leguanen en zijn onze hengels opgetuigd. De tenten hebben we voor de zekerheid tussen de struiken opgezet, zodat ze vanaf het water niet te zien zijn. Vanaf onze kampeerplaats lopen we direct de flats op. Al vissend volgen we de kustlijn van het eiland naar het noorden. Na ongeveer een kilometer komen we bij een diepe geul. Aan de andere kant van de geul ligt een ander klein, onbewoond eiland. Met de bellyboot zouden we hier makkelijk naartoe kunnen peddelen. Tegen het talud van de geul vangen we ieder een aantal bonefish. Weliswaar niet op zicht, maar het plezier is er niet minder om.

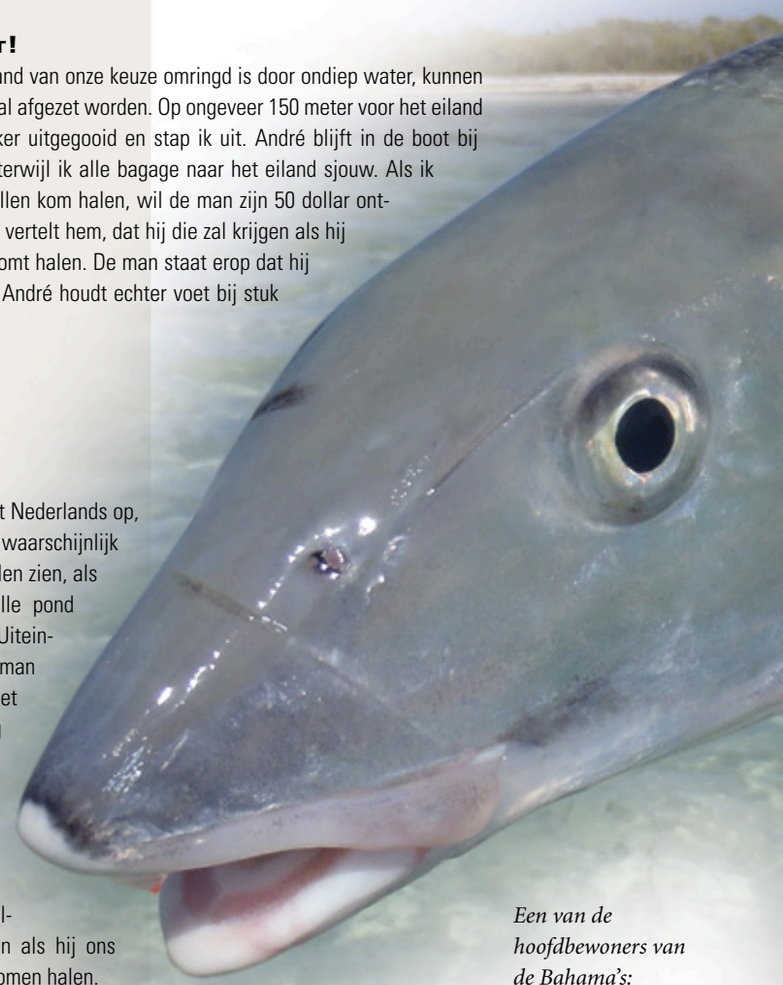

Een van de hoofdbewoners van de Bahama's: de bonefish.

Op een onbewoond eiland
loopt niemand voor je neus
ja je voelt je d'r blij want
lekker vissen is de leus
.....

(Vrij naar Herman Pieter de Boer)

's Avonds bij de tent realiseren we ons hoe makkelijk en snel alles in feite gelukt is. Binnen een dag liggen we in onze tent op een onbewoond eiland en hebben we al bonefish gevangen!
De dagen erna vissen we op de flats rondom het eiland. Het is duidelijk dat André met deze manier van vissen veel meer ervaring heeft. Hij heeft al diverse bonefish gespot, aangegooid en geland, voordat ik eindelijk een bonefish zie, voordat ik die verjaagd heb. Als je geen gids hebt die de vissen, al dan niet vanaf een verhoogd plateau op een boot, voor je aanwijst, ontkom je er niet aan om ongewild diverse vissen te verjagen. Op die manier leer je hoe een zwemmende bonefish er uitziet en bouw je ervaring op.
Ondanks onze goede vangsten van bonefish én barracuda moeten we na drie visdagen het eiland verlaten, omdat al ons drinken op is. André heeft met onze contactpersoon geregeld dat hij ons om 18.00 uur op dezelfde plaats op zal pikken, als waar hij ons heeft afgezet. Als er om 18.30 uur nog niemand is, belt André nog eens. De man geeft aan dat hij problemen met de motor van zijn bootje heeft en ons onmogelijk op kan pikken. Er zit niets anders op, dan het hele stuk met onze bellyboot terug te varen. In het donker komen we doodmoe in de haven aan.

UITRUSTING – WEES KRITISCH

Omdat je op een dergelijke trip geregeld al je spullen met je bellyboot mee moet kunnen nemen, is het belangrijk om goed na te denken over wat je echt nodig hebt. Een kleine eenpersoonstent volstaat prima. Een zijden slaapzak is voldoende en neemt nauwelijks ruimte in beslag. Kleding kan ook tot een minimum beperkt blijven. Fleecetruien, regenkleding en waadpakken zijn niet nodig. Een sneldrogende broek en shirt waarmee je ook kunt reizen, volstaan. Een paar speciale schoenen met een beschermende zool zijn wenselijk. Stukjes koraal snijden bij het vissen op de flats moeiteloos door een te dun zooltje en kunnen een flinke wond veroorzaken. Wij kozen ervoor om niet te koken of gevangen vis te bakken. We hadden daarom geen brandertje en ander kookgerei bij ons. Op die manier waren we in staat om al onze spullen, inclusief een voedsel- en drankvoorraadje voor ongeveer drie dagen, met de bellyboot te vervoeren.

WATERTAXI

De dag na onze nachtelijke bellyboottocht, zoeken we weer contact met het autoverhuurbedrijf. Men had de auto na ons vertrek bij het haventje opgehaald en het is geen probleem om de auto weer naar ons toe te brengen. We moeten alleen de chauffeur, die de auto naar ons toebrengt, weer op het kantoortje afzetten. Dat blijkt makkelijker gezegd dan gedaan; al onze spullen passen wel op een bellyboot of een pontoonboot, maar alle bagage én drie volwassen kerels in een superkleine Chevrolet Shark past eigenlijk net niet.
Via het kantoor van het autoverhuurbedrijf rijden we naar een aantal andere haventjes van het eiland. Onderweg kopen we weer voor een paar dagen mueslibars en drinken in de supermarkt. Een lokale bootbezitter blijkt in een van de haventjes een watertaxiservice aan te bieden. De man kan ons een behoorlijk stuk verderop naar een middelgroot eiland brengen. Dat eiland ligt pal naast het rif. Omdat we ook graag in het diepe oceaanwater, langs en boven het rif willen vissen, zijn we hierover erg enthousiast. De boot zou echter alleen varen als er nog meer klanten zouden zijn. Alleen met André en mij zou hij niet vertrekken. We moeten de volgende ochtend maar langskomen en kijken of hij uit zal varen. Toch bieden dergelijke lokale mogelijkheden vanwege de flexibiliteit vaak ongekende kansen! Uiteindelijk worden we met nog vier lokale bewoners voor een prikkie naar het eiland gevaren.

AUTOVERHUUR

Tot onze verbazing staat er in het haventje waar we aankomen een vijftal bewoners met kartonnen bordjes reclame te maken voor hun autoverhuurservice. Hoewel het eiland maar een tiental vierkante kilometer groot is, besluiten we om een auto te huren. André probeert met een paar aanbieders te onderhandelen. Maar het is duidelijk dat men onderling goede prijsafspraken heeft gemaakt. We huren een behoorlijk gehavende, grote stationwagen. De auto zit vol met deuken en de verf is op de meeste plaatsen volledig verweerd. Onze spullen passen er met gemak in. Nadat we de verhuurder thuis hebben afgezet, aan de keukentafel een formuliertje hebben ingevuld en afgerekend hebben, kunnen we naar het rif.

DIEP EN ONDIEP

Na wat zoekwerk vinden we een plaats waar we met de auto bijna op het strand kunnen parkeren. Vanaf het strand wordt het water snel dieper en ongeveer 200 meter uit de kant zien we de *drop off* naar donkerblauw gekleurd, diep water. Een ideale stek om vanuit de bellyboot met zware zinklijnen en een aftma 10-hengel vliegen te laten afdalen! We vissen van vroeg in de avond tot in het donker. We vangen bijna voortdurend allerlei verschillende rifbewoners. De meeste hebben een onvoorstelbare kleurenpracht. Zo vangen we kleine *groupers*, diverse soorten *jacks, trigger fish* en *Spanish mackerel*. Ook haak ik een flinke *tarpon*, maar die is na de eerste sprong al los. Het is opvallend hoe sterk deze zoutwatervissen zijn. Met mijn aftma 10-hengel zit ik geregeld vanuit mijn bellyboot hard te sleuren en verwacht ik een vis van meer dan een meter naar boven te pompen. Uiteindelijk is het dan de zoveelste *jack crevalle* van 60 centimeter.

Na onze eerste sessie slapen we in onze tenten op het strand. De volgende ochtend liggen we om 6.00 uur weer boven het talud naar het diepe water. Onze bellyboten maakten we vast aan de boeien die er liggen. Om ongeveer 9.00 uur komt er een aantal boten met duikers aan. De schippers schreeuwen dat we ons uit de voeten moeten maken. De boeien zijn van hen. Vanuit de vastgelegde boten vertrekken de duikers voor hun onderwateravonturen. We vissen op deze stek met veel plezier nog een aantal dagen voor 9.00 en na 17.00 uur, als de duikers zijn verdwenen. In de tussenliggende tijd, rijden we met de auto naar de ondiepe kant van het eiland, waar we op de flats vissen.

VERTROUWEN

Nadat ik André op het vliegveld heb afgezet, heb ik nog ongeveer anderhalve week over. Het alleen overnachten op de onbewoonde eilandjes is geen enkel probleem. Geen enkele keer neemt er iemand de moeite om te komen kijken wat ik er te zoeken heb. Het transport regel ik steeds op dezelfde manier. Soms gebruik ik een officiële of onofficiële watertaxi. Een andere keer vraag ik een lokale booteigenaar om me te droppen. Het is opvallend dat geen enkele schipper mij na een dropping ook weer komt ophalen. Altijd is er wel iets: men is ziek, heeft problemen met de boot of heeft gewoon geen tijd. Dat gebeurt ook als ik me op een onbewoond eilandje heb laten afzetten, slechts 2 kilometer vanaf een middelgroot eiland. Ik heb ervoor gekozen om er niet zelf met de bellyboot naartoe te peddelen. Tussen de twee eilanden ligt een diepe geul, waar vaak een sterke stroming staat. Andere keren, wanneer ik soms noodgedwongen een dergelijke oversteek moest maken, gingen mijn gedachten geregeld uit naar de humeurige citroenhaaien, die er soms foerageerden. De oversteek gaat gelukkig zonder problemen en in het haventje aangekomen moet ik kiezen hoe ik naar de supermarkt zal gaan. Omdat ik rondom het eilandje veel en grote bonefish heb gevangen, wil ik na het boodschappen doen daar zo snel mogelijk weer naar terug. Ik vind het daarom zonde om voor een hele dag een auto te huren, en een taxi is relatief duur. Uiteindelijk besluit ik om in een klein cafeetje te vragen of iemand me even snel op een neer wil brengen. Terwijl ik mijn nog natte bellyboot tegen de balustrade van het terrasje zet, word ik al aangesproken door een grote donkere man met een imposant rastakapsel. Zijn: '*How ya doin*', was voor mij genoeg om hem te vragen naar de lift. Hij blijkt zelf geen auto te hebben, maar stelt voor om zijn vriend te bellen. Nadat ik instem, pleegt hij een telefoontje. Omdat hij geen Engels spreekt, kan ik er niets van verstaan. Ik ga er maar vanuit dat het over mijn lift gaat. Over de prijs wordt niets afgesproken. De man zegt dat zijn vriend zal komen. Ik bestel een drankje en wacht geduldig op het terras.

LAID BACK?

Na een half uur wachten, heeft nog niemand zich gemeld. Ik vraag de man vriendelijk hoe het zit. Met een brede lach zegt hij: "*He will come*."

Vissen die zomaar honderd meter backing van je reel afsleuren.

Opvallend is de gouden *Nike swoosh*, die hij in een van zijn stralend witte voortanden heeft laten inleggen. Wanneer zich na bijna een uur nog geen vriend heeft gemeld, waag ik het om toch nog maar eens te informeren. De man belt nog een keer en vertelt me met dezelfde witte swoosh-lach: "*He's working on it*." Ik merk dat ik er onrustig van word. In mijn gedachten had ik al lang op en neer kunnen zijn geweest. Het is een klein eiland en de supermarkt is misschien 5 kilometer van de haven. Het wordt duidelijk dat mijn westerse instelling en verwachtingspatroon botsen met de plaatselijke mores. Haast en stress zijn woorden die men niet lijkt te kennen. Juist als mijn geduld wel erg op de proef wordt gesteld, stopt er een klein tweezittertje voor het terras. Het is de langverwachte vriend van de swoosh! Het is meteen duidelijk dat mijn spullen onmogelijk in het kleine sportautootje passen. Ik maak er een opmerking over. De rasta-man heeft direct de oplossing: "*I'll take care*", lacht hij. Ik weet niet goed wat ik met de situatie aan moet. Misschien bedoelt hij het goed en zal hij echt op mijn spullen passen. Het zal ook zomaar kunnen dat ik hem en mijn spullen nooit meer zie. Dat zal dan ook meteen het einde van mijn vakantie betekenen. Het liefst had ik de

Vliegvissen op de Bahama's staat garant voor een bont palet aan vis:
1 grijze rifhaai
2 graysby
3 yellowtail snapper
4 black jack grevalle
5 barracuda
6 black grouper
7 nassau grouper
8 horse eye jack grevalle

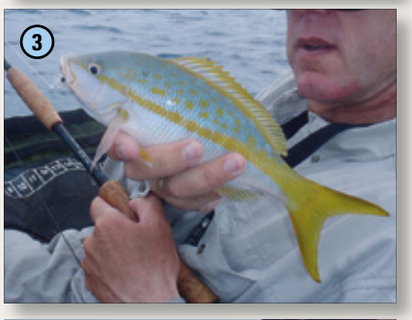

heren vriendelijk bedankt, maar dat voelt ook tamelijk onbeleefd. Om de een of andere reden, stem ik met het voorstel in en vraag ik nog even of mijn spullen er wel goed staan. "*It's just fine*", spreekt de man geruststellend. Voor ik het weet, zit ik in de auto op weg naar de supermarkt. Mijn benauwde gevoel wordt er niet minder op als de chauffeur aangeeft dat hij, nadat hij me bij de supermarkt heeft afgezet, even op bezoek bij een vriendin zal gaan. Zij is pas van een dochtertje bevallen. Het spookt door mijn hoofd dat niemand mij natuurlijk nog bij de supermarkt zal ophalen en dat ik de man met het Nike-logo in zijn tand al helemaal nooit meer zal zien. Een claim bij de verzekering moet kansloos zijn, omdat ik vrijwillig al mijn spullen heb achtergelaten...

HOE RED IK ME HIERUIT?

Ik probeer de man over te halen om heel even op de parkeerplaats bij de supermarkt op me te wachten. Ik leg uit dat ik niet veel nodig heb en binnen vijf minuten weer buiten zal staan. "*Just take it easy*", is zijn commentaar. Ik wil onder geen beding de man uit het oog verliezen en stel in een laatste poging voor dat hij met mij samen de supermarkt in zal gaan, zodat ik hem op een bak vers fruit kan trakteren. Maar ook hiervoor toont hij geen interesse. Voordat ik me realiseer dat ik het kenteken van de auto had kunnen opschrijven, sta ik alleen voor de supermarkt. Hoe kon ik zo naïef zijn geweest, vraag ik me af. Terwijl ik in gedachten de film terugdraai, lijken alle stukjes ook precies in elkaar te passen. Het telefoontje vond natuurlijk niet in het Engels plaats, zodat de mannen hun plannetje konden bespreken, zonder dat ik er iets van meekreeg. Ook duurde het zo lang voordat de vriend op kwam dagen, omdat hij eerst een kleine auto moest regelen, zodat mijn spullen niet mee zouden kunnen. Er hoefde geen prijs afgesproken te worden, omdat men op mijn spullen uit was en de vriendin met baby bestaat natuurlijk al helemaal niet. Ik voel een lichte paniek opkomen. Hopend dat de chauffeur me over een kwartiertje toch weer gewoon oppikt, doe ik de boodschappen. Met een paar volle plastic tassen zit ik na een kwartiertje op een houten bankje voor de supermarkt te wachten. Ik bedenk me dat het allemaal nog erger had gekund. De man had met mij ook ergens heen kunnen rijden, waar hij mij van mijn creditcard, geld en paspoort had kunnen beroven. Wat heeft men nu eigenlijk aan een tent en wat vliegvismateriaal? Mijn nega-

tieve gedachten worden abrupt verstoord door de claxon van een auto. Een kleine tweezitter! Ik voel een enorme opluchting en stap met de plastic tassen op schoot in de sportauto. Terwijl we van de parkeerplaats wegrijden, maak ik een opmerking over de fraaie, felgekleurde jurken die sommige vrouwen dragen. De man legt uit dat het zondag is en dat de vrouwen met hun mooiste kleren naar de kerk gaan. Ik haak erop in door te vragen hoe zo'n dienst er bij hen aantoe gaat.

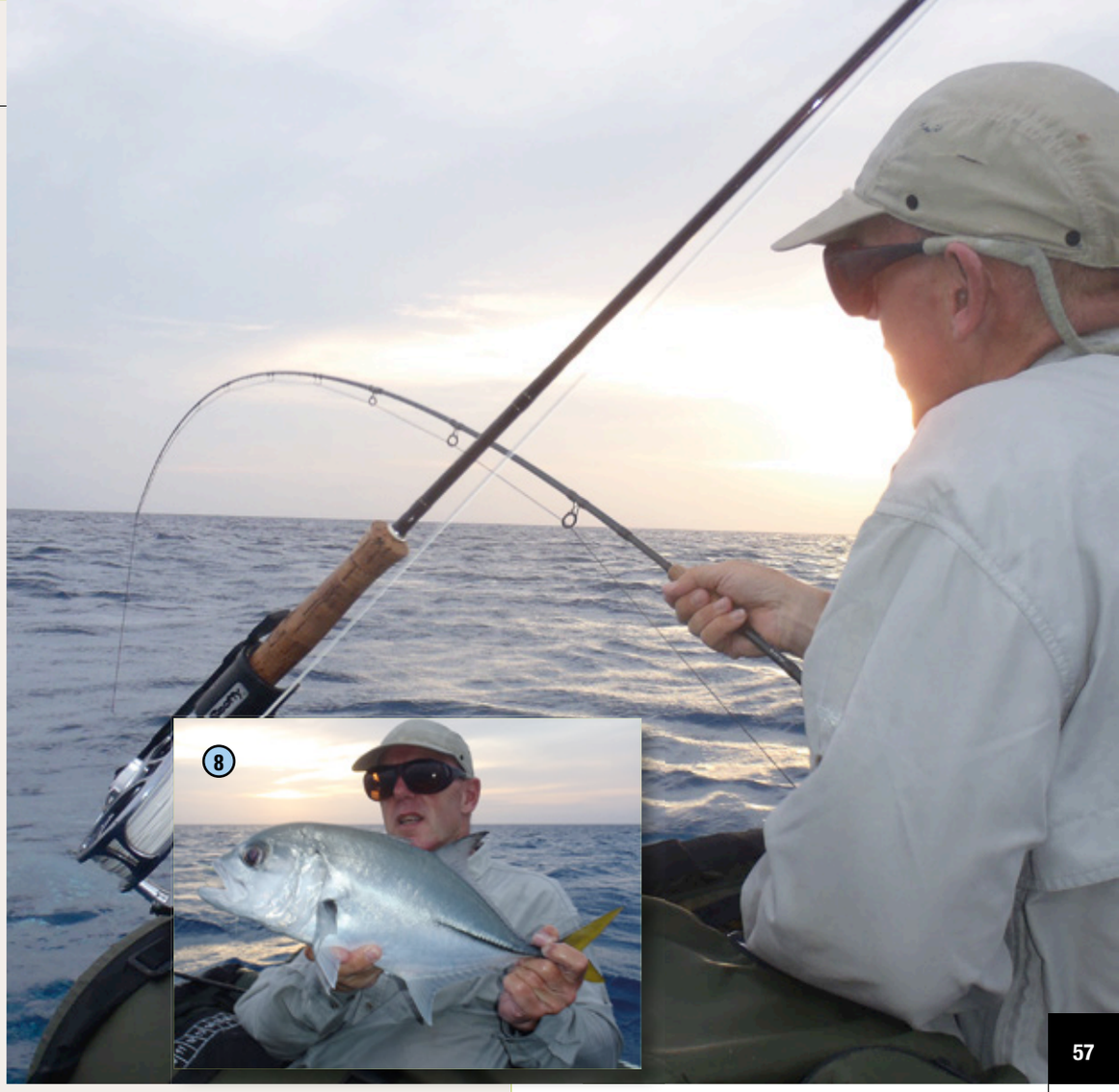

NO WORRIES

Mijn chauffeur vertelt dat het een soort feest is waarbij veel gezongen wordt. Hierna opent hij zijn dashboardkastje en toont mij een gospel-cd. Zijn gospel-cd! De man is gospelzanger en heeft zelfs een cd uitgebracht. Een gevoel van schaamte maakt zich van mij meester. Nog geen tien minuten geleden had ik het gevoel door hem opgelicht te zijn. Nu blijkt hij mij geheel belangeloos op en neer te hebben gereden, zijn vriendin snel even te hebben bezocht en mij weer keurig netjes in de haven af te zetten. De man met de Nike-tand is weliswaar vertrokken, maar al mijn spullen staan nog tegen het terras! Ik vraag de gospelzanger of ik hem iets aan kan bieden, maar hij heeft een andere afspraak. Op mijn opmerking dat ik hem dan graag een vergoeding voor zijn dienst aan wilde bieden, zegt hij lachend: "*No worries my friend!*"

En dat is precies de grondhouding die je aan moet leren nemen, als je op deze do-it-yourself-manier naar de Cariben wilt gaan. Zorg naast een goede voorbereiding voor voldoende tijd en sta open voor improvisatie. De vriendelijke lokale bevolking, het klimaat en de vissen doen de rest.

INFO VLIEGEN

Voor het vissen op bonefish gebruik ik een *Crazy Charlie*. Vooral de kleur *tan* deed het bijzonder goed. Geen enkele keer was er een vis die de vlieg weigerde. Op heel ondiep water gebruik ik een krabpatroon, omdat de Crazy Charlie door zijn gewicht nogal luidruchtig in het water plonst en daardoor bonefish verjaagt. Bij het vissen op diep water is een clouserpatroon met een stevige haak altijd een goede keuze. Alle soorten rifbewoners tonen interesse in deze vlieg.

SWIMMING CRAB

Haak:	*TMC 811S*
Staart:	*Krystal Flash, clear*
Lichaam:	*Vilt, bruin (2 stukken)*
Poten:	*Elastiek, groen*
Scharen:	*Hanenveer, grizzle*
Oogjes:	*Nylon smeltogen*
	Zwarte loodogen

CLOUSER MINNOW

Haak:	*TMC 411S*
Staart:	*Bucktail, wit*
Vleugel:	*Bucktail, chartreuse*
Kop:	*Loodogen*
	De kop rondom insmeren met tweecomponentenlijm.

CRAZY CHARLIE

Haak:	*TMC 811S*
Lichaam:	*Sparkle Braid, parelmoer*
Vleugel:	*Kalfstaart, licht roze*
Kop:	*Goudkleurige dumbell*

Map of Bahamas by FreeVectorMaps.com